

Katja Alves

De Muffin-Club

De zoetste club ter wereld

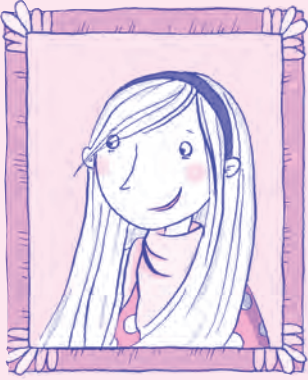
Uitgeverij Holland - Haarlem

Dit is **Lin**. Ze is allergisch voor vioolspelen. (Maar ze moet elke dag urenlang oefenen. Dat wil haar moeder.) Lin is een beetje verlegen. Maar zij heeft meestal de beste ideeën.

Tamtam heet eigenlijk Tamara en ze durft alles. Tamtam kan supergoed jongleren (soms dan), koorddanseren (tot nu toe nog nooit echt gelukt) en ze wil later bij het circus (misschien). Tamtam zit boordevol grappige invallen (echt waar)!

Miranda is dol op alles wat zoet is. Vooral frambozensnoepjes. Ze is een beetje ijdel en ze heeft een eigen nanny. Miranda weet alles over mode. Ze doet aan ballet, maar houdt niet van suikerzoete roze balletpakjes.

Lulu is de enige van de club die graag huiswerk maakt. Ze is heel goed in rekenen. Ze wil graag een uitvinding doen, maar dat is nog niet zo makkelijk. Alles is logisch, is haar motto.

In deze serie verscheen ook:
De Muffin-Club - Vier vriendinnen in volle vaart

Katja Alves is geboren in Coimbra, Portugal. Voordat ze kinderboeken ging schrijven, werkte ze in een boekhandel en bij de radio. Nu is ze full time schrijfster van kinderboeken, verhalen en hoorspelen. Ze woont met haar gezin in Zürich. Haar lievelingseten is een speciale Portugese taart, die net zo lekker smaakt als muffins.

Elli Bruder (1980, Pfalz) tekende als klein meisje al prentenboeken. Ze studeerde in Schotland en Freiburg en daarna ging ze aan het werk als illustrator. Ze woont met haar man aan de rand van een groot meer in Noord-Duitsland en heeft een stal vol dieren. In Schotland at Elli voor het eerst cupcakes, en ze is er nog altijd dol op.

www.demuffinclub.webs.com

Katja Alves

De Muffin-Club

De zoetste club ter wereld

Met tekeningen van Elli Bruder

Uitgeverij Holland - Haarlem

Auteur: Katja Alves
Oorspronkelijke titel: *Der Muffin-Club, Die süsseste Bande der Welt*
Omslag en illustraties van Elli Bruder
© 2013 Arena Verlag GmbH, Würzburg, Duitsland
www.arena-verlag.de
I.s.m. Internationaal Literatuurbureau BV
Nederlandse uitgave © 2014 Uitgeverij Holland – Haarlem
Vertaald uit het Duits door Marieke Hoogland
Alle rechten voorbehouden
ISBN e-book: 97890251 13063
ISBN gebonden uitgave: 9789025112714
NUR 282

www.uitgeverijholland.nl

Inhoud

Hoe het allemaal begon... 11

Een plan 15

Het lijstje 21

Lulu krijgt hulp en Tamtam een probleem 30

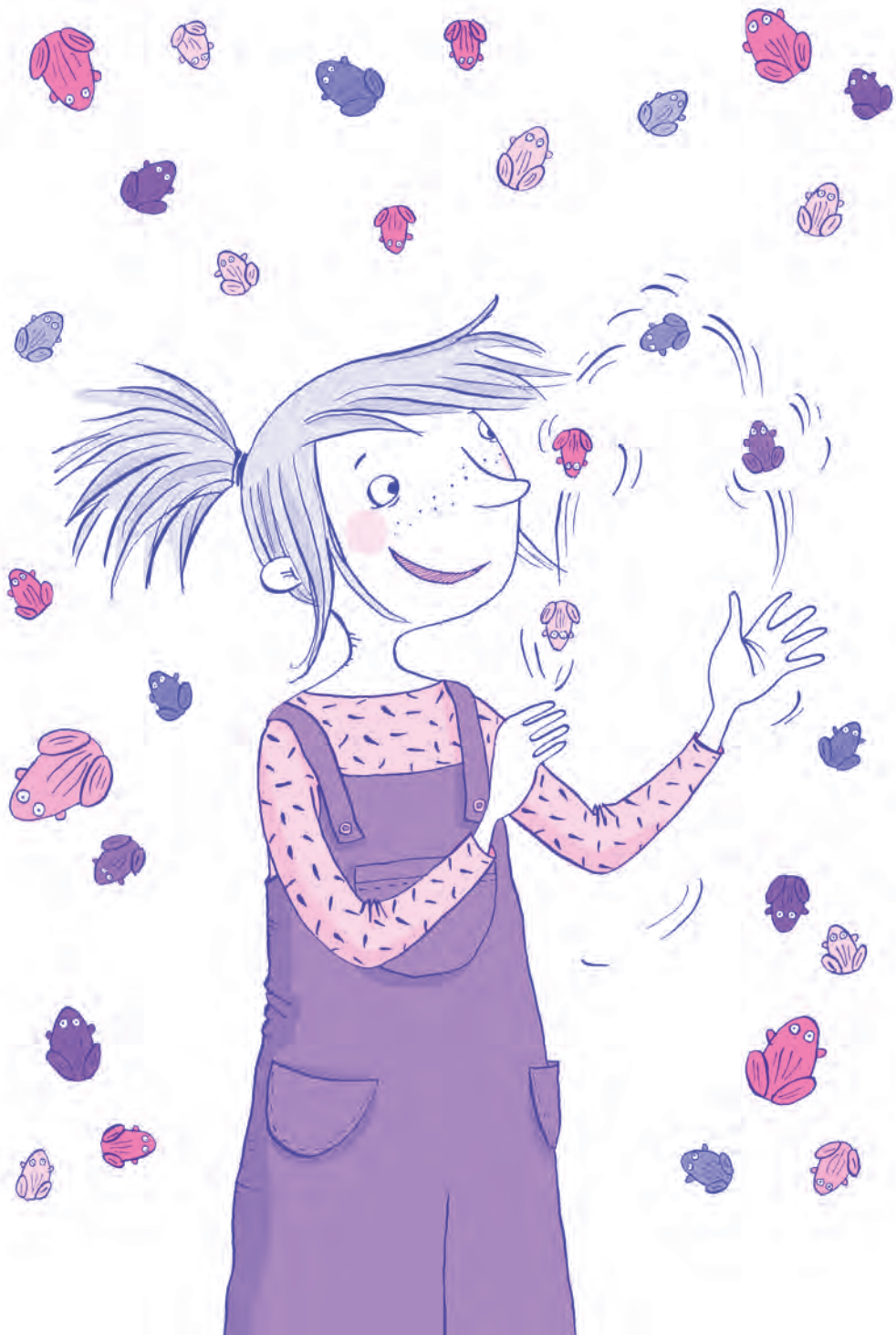
De eerste muffins 40

De rampzalige muziekles 58

De Muffin-Club op sporenonderzoek 70

Een verhelderend bezoekje 81

Het schoolfeest 93

Hoe het allemaal begon...

Mocht je willen weten hoe je zeventien fruitkikkertjes verdeelt over vier meisjes zonder dat ze ruzie krijgen, dan moet je bij mij zijn. Want ik ben een **kei** in rekenen. Dat zegt mijn juf en die deelt normaal gesproken echt niet zomaar een complimentje uit. (Ze deelt ook nooit eens die lekkere koekjes uit die ze in haar la bewaart.) Hoe dan ook, ik geloof dat papa en mama best wel trots op me zijn. Papa vertelt altijd aan iedereen die het horen wil dat ik zo'n rekenwonder ben. Dat mag niet van mij, maar ik weet zeker dat hij het wel vertelt tegen alle klanten die hij in zijn taxi rondrijdt. Mijn vader

is taxichauffeur. Hij praat dus de hele dag met
jan en alleman. Meestal over het weer, of over
de vele bouwwerkzaamheden in de stad. Dat
kunnen de mensen die meerijden natuurlijk zelf
ook wel zien als ze even uit het raampje kijken.
Maar papa zegt dat het van die makkelijke dingen
zijn voor een gesprekje. Net als het verhaal
dat zijn dochter, toen ze pas vier jaar oud was,
een klant zonder aarzelen het juiste wisselgeld
overhandigde.

Nu zit ik normaal gesproken natuurlijk niet bij
mijn vader in de taxi. Maar ik mocht toen een
keer mee omdat ik ziek was en mama de plek
wilde zien waar ons toekomstige huis gebouwd
zou worden. Ik had waterpokken en toen een

klant mijn rode bultjes en blaasjes zag, wilde hij bij het eerste stoplicht uitstappen. Het wisselgeldsometje was dus niet erg moeilijk. Mijn moeder praat niet zoveel als mijn vader. Ze zegt dat dat ook maar beter is. Want ze is kapster en ze moet vooral goed kunnen luisteren. Vroeger had ze een eigen kapsalon. Maar vier maanden en vijf dagen geleden is ze een salon aan huis begonnen. En dat is drie maanden en vier dagen langer dan de **Muffin-Club** bestaat.

Nu bedenk ik ineens dat ik het belangrijkste nog niet eens heb verteld. Bijna vergeten! Mijn naam is Lulu.

Eigenlijk Lucinda. Ik ben vernoemd naar een of andere oude actrice uit Hollywood, je weet wel, met zo'n torenkapsel en paarse oogschaduw. Om je kapot te **schamen** hè... En daarom vergeet ik het soms liever. Maar nu ga ik je alles vertellen over de **Muffin-Club** en hoe het allemaal begonnen is.

Een plan

Het was een gewone maandagochtend op school. Miranda was bezig stipjes op haar nagels te tekenen met een felgroene stift. Gerbrand gaapte luidruchtig. Ik staarde naar de vogels in de schooltuin en vroeg me net af of ze naar het voederhuisje zouden gaan, toen juf ineens met luide stem zei dat ze een belangrijke **mededeling** had. Iedereen keek vol verwachting op. ‘Over precies vier weken vindt het schoolfeest plaats,’ kondigde ze aan. En met haar supervriendelijke jullie-zijn-toch-allemaal-zoete-kindertjes-stem vervolgde ze: ‘Ik weet zeker dat jullie met fantástische plannen zullen komen om er een gewéldig feest van te maken...’

Het gekke aan meesters en juffen is dat ze zelf nooit met een fantastisch plan komen. Daarvoor hebben ze de kinderen dan nodig. Iedereen begon door elkaar te roepen.

‘Ah!’ riep juf overdreven, ‘hoor ik daar allemaal goede ideeën?!’

Ineens was het stil. Niemand meldde zich. Alleen Gerbrand stak zijn vinger op.

‘Waarom?’ vroeg hij. ‘Waarom is er eigenlijk een schoolfeest?’

Typisch Gerbrand. Die vraagt altijd waarom. Volgens mij doet hij dat alleen maar omdat er dan op zijn rapport staat dat

hij ‘een actieve houding heeft’. Dat zegt Tamtam tenminste, ze heeft het een keer gezien op zijn rapport.

Maar vandaag leek juf niet heel blij met Gerbrands actieve houding.

‘Er is elk jaar een schoolfeest,’ was haar korte antwoord en ze zuchtte.

Ik telde in gedachten langzaam van honderd naar nul. Natuurlijk had ik wel meteen een idee, maar ik wilde niet het **braafste** meisje van de klas zijn. Ik wachtte dus rustig af en meldde me nog niet onmiddellijk.

Zevenennegentig, zesennegentig, drieënnegentig... negentig...

‘Juf, ik heb een vraag.’

‘Zeg het maar, Miranda,’ moedigde juf haar aan.

Ja hoor, Miranda was me natuurlijk voor.

‘Is er ook een modeshow?’ vroeg ze met een gemaakt zacht stemmetje.

Miranda is het tuttigste meisje van de klas. Haar ouders zijn stinkend rijk. Zo rijk, dat Miranda een eigen **nanny** heeft. Het enige wat ze

